

Els bisbes parlen de la Setmana de pregària per la unitat dels cristians i de la Jornada Mundial de la Joventut

Dv, 18/01/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Del 18 al 25 de gener –entre les festivitats de la confessió de sant Pere i la conversió de sant Pau– té lloc la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que en aquesta ocasió porta com a tema la frase bíblica «Cerca la justícia i només la justícia» (Dt 16,18-20). Enguany, la recerca prèvia de materials entorn del tema ha estat feta per un grup de representants de diverses comunitats cristianes d'Indonèsia. Amb una població de 265 milions, dels quals 86 % s'identifiquen com a musulmans, Indonèsia és el país amb la presència islàmica més nombrosa. Tanmateix, al voltant del 10 % d'indonesis són cristians de tradicions diverses. Els textos han estat publicats conjuntament pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat Cristiana i la Comissió Fe i Constitució del Consell Ecumènic de les Esglésies. El Centre Ecumènic de Catalunya n'ha fet la versió catalana.

D'altra banda, del 22 al 27 de gener, la ciutat de Panamà acollirà la 34a Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), presidida pel papa Francesc, amb el lema "Heus aquí l'esclava del Senyor; faci's en mi segons la vostra paraula". Al llarg de tota la setmana es duran a terme tot un seguit d'activitats (catequesis, vetlla de pregària, missa, conferències, espectacles...) amb la participació de milers de joves provinents d'arreu del món. El cap de setmana, els dies 26 i 27 de gener, es farà una trobada a Mataró, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i les Balears, per tal que els joves de les diòcesis catalanes puguin viure la JMJ de Panamà i estar-hi connectats.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar d'aquests dos esdeveniments, així com de l'explotació humana, de la Veritat, de l'escola i del curs Alpha.

Cinc de les cartes dominicals parlen de la Setmana de Pregària per la Unitat dels

Cristians (altres bisbes ja n'havien parlat amb anterioritat: veure http://www.tarraconense.cat/index.php?arxiu=fitxa_document&id=27246). L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que “des de 1968, la Comissió «Fe i Constitució» del Consell Mundial d'Esglésies i el Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians encarreguen els materials de pregària per a aquesta setmana a Esglésies i Comunitats diverses d'alguna regió del món” i que en aquesta ocasió “els ho han demanat a les Esglésies i comunitats de la regió d'Indonèsia”. Diu que “els indonesis han viscut d'acord amb el principi de “*gotong royong*”, que és viure en solidaritat i col·laboració” i que “això vol dir compartir en tots els àmbits de la vida, el treball, el dol i les festes, i considerar tots els indonesis com a germans i germanes”. Afirmar, comentant el lema d'aquesta Setmana, que “la unitat dels cristians no pot construir-se al marge de la justícia, sigui aquesta la conducta regida per lleis justes en la vida social de les persones i dels pobles, així com també la justícia deguda a Déu pel que fa a obediència i pràctica dels manaments de Déu”. Recorda que “hem de buscar la unitat durant tot l'any i passar dels discursos sobre la unitat, la justícia i la misericòrdia a l'acció i al compromís concret de dur a terme actes d'unitat, justícia i misericòrdia a les nostres vides personals i en la vida de les nostres comunitats cristianes” i destaca que “això comprendrà penediment per les nostres desunions i compromís per la justícia, la misericòrdia i la unitat”. Finalment, diu que “com a membres del Cos de Crist, estem cridats a caminar junts seguint les seves petjades” i demana que “escoltem la crida de l'Esperit Sant, que ens uneix en la caritat”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “en el nostre llenguatge comú, justícia significa donar a cadascú allò que és seu, reconèixer i defensar els drets de cada persona” i que “en sentit cristià, la vivència de la caritat, de l'amor cristià, implica promoure la justícia, la solidaritat, la comunió i la pau en la societat, i també comprometre's en el reconeixement de la dignitat i dels drets del proïsme”. Reconeix que “malauradament som testimonis de moltes injustícies que es cometen en el nostre món; unes que tenen la seva arrel en elements externs a la persona, i d'altres que tenen el seu origen a l'interior del cor humà”. Afirmar que “l'evangeli respon a la set de justícia que hi ha en el més profund del cor humà”, que “el cristià té la responsabilitat de treballar en la construcció d'una societat més justa i solidària, on cada persona pugui disposar del necessari per viure amb dignitat” i que “la lluita per la justícia és una part essencial de la missió evangelitzadora de l'Església”. Afegeix que “la unitat dels cristians es construeix també des de la justícia” i que “no podem caure en el desànim ni en la manca d'esperança pel fet que encara no s'hagi assolit la unitat visible de les confessions cristianes”. Finalment, diu que “hem de seguir demanant al Senyor el do de la unitat plena, que és do seu, i hem de seguir bastint ponts de fraternitat i de col·laboració treballant per aquesta unitat”, així com treballar “per l'entesa entre les persones i els pobles, en la construcció del Regne de Déu, que és regne d'amor i de gràcia, de justícia i de pau”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “tenim, en el més pregon del nostre cor, com un instint que ens porta a la unitat” i que també hem de reconèixer que “la divisió també és present en els nostres cors, en el nostres ambients, en el nostre món”. Afirmar que “la unitat és necessària, molt necessària, per a una vida digna, justa i pacífica”. Reconeix que “les Esglésies i confessions cristianes, que hem rebut el do de la unitat, la qual té la seva font en Crist, vivim, però, en la divisió que no ens porta a celebrar tots junts l'Eucaristia” i diu que “aquesta manca d'unitat visible és viscuda amb dolor, perquè hi ha en nosaltres un desig d'unitat, volguda i demanada pel mateix Crist al Pare”. Assegura que “l'octavari de pregària

per la unitat dels cristians és una bona ocasió per a recordar-nos la necessitat de la pregària” i que “és evident que els lligams entre els germans cristians de diferents confessions és una necessitat, no pas exempta de dificultats i d'oportunitats”. Finalment, diu que “davant el repte de la nova evangelització la unitat dels cristians no és pas un tema menor” i que “el desig d'unitat s'ha d'anar fent realitat amb accions, que encara que humils, han d'anar guarint la divisió, cosint el que s'ha trencat”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “cristians de totes les esglésies i confessions, units demanem a Déu que tots els deixebles de Crist arribem a formar un sol poble en el qual no hi haja cap divisió”. Recorda que el lema de la Setmana de pregària d'enguany està pres del llibre del Deuteronomi i que “la justícia és el fonament de la vida i de la unitat del Poble de Déu”. Afirmar que “si contemplem la realitat del nostre món veiem que l'arrel de les divisions i enfrontaments entre les persones i els pobles està en què, en comptes d'actuar moguts pel desig de cercar la justícia, sovint ens mou més l'obsessió de satisfer els nostres interessos i ambicions”. Diu que la celebració d'aquesta setmana “ha de ser viscuda, en primer lloc, com una crida que el Senyor ens dirigeix a tots els qui ens considerem deixebles seus, perquè aquesta dinàmica no s'introduïska en les relacions entre els membres de cada comunitat cristiana ni tampoc entre les diferents esglésies” i que “la llei fonamental que ha d'inspirar la vida de tots els creients en Crist hauria de ser el principi d'actuar sempre amb tota justícia”. Finalment, diu que “els cristians sentim les divisions que hi ha entre nosaltres com quelcom no volgut pel Senyor”, que “per això hem de posar tots els mitjans al nostre abast per a superar-les: coneixement mutu, trobades fraternes, oració en comú, diàlegs teològics i doctrinals”, que “cap d'ells produirà fruits si no actuem moguts pel desig de justícia” i que “això ens portarà a la cerca de la veritat i a una major estima entre nosaltres”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “durant aquests dies ens cal pregar, però també interessar-nos per la unitat dels qui som cristians”. Explica que “l'ecumenisme és el camí, iniciat fa molts anys, per aconseguir la unitat entre els cristians separats en esglésies diferents”. Afirmar que “el moviment ecumènic s'inicià l'any 1910 en l'àmbit de les esglésies evangèliques (protestants) a Edimburg en un context missioner” i que “des de Joan XXIII fins al papa Francesc, tots els papes han impulsat el procés cap a la unitat amb documents i accions”. Esmenta alguns fets per mostrar la importància i l'actualitat d'aquest camí cap a la unitat, com ara que “a la nostra Església de Girona, els membres de la comunitat anglicana poden celebrar el seu culte en alguns temples que els hem cedit”. Es pregunta “què podem fer avui per avançar cap a la unitat” i diu que “la mateixa Església ens ofereix l'itinerari”: “La renovació de la mateixa Església essent fidel a la seva vocació i missió”; “la conversió interior de tots per ser més fidels a l'Evangelí”; “la pregària per la unitat” i “el coneixement mutu de les diverses esglésies, de la doctrina, de la història, de la vida espiritual i cultural”. Recorda que “estem convidats a desitjar i treballar per la unitat perquè creiem en Jesucrist, perquè volem ser coherents amb l'Evangelí, perquè hem de donar testimoni d'unitat i d'amor davant del món, a semblança de la Trinitat”. Finalment, diu que “cal tenir molt present que la unitat, que no és uniformitat, no és només el resultat dels nostres esforços, sinó un do de Déu” i demana que no oblidem “en aquest camí cap a la unitat, tot allò que ja ara ens uneix”.

L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, parla de la Jornada Mundial de la Joventut. Diu que “ha estat considerada «la invenció més bonica de sant Joan Pau

II», tot i que ell deia que van ser els joves els qui la van inventar”. Reconeix que, a Panamá, “per la distància és difícil que puguin assistir-hi d’entre nosaltres tants joves com ens agradaria”, però afegeix que “sí que podem traslladar-nos en esperit a aquest país caribeny, seguir les notícies de la trobada i pregar per l’èxit de la convocatòria”. Recorda que “els catòlics i tota la població de Panamá gaudiran de la presència del papa Francesc, i els adults recordaran el viatge de Joan Pau II l’any 1983” i que “aquesta jornada mundial té lloc després de la celebració a Roma del Sínode dels Joves, en què el Papa va posar tantes esperances”, “un espai en el qual s’han abordat els temes que els preocupen i els seus suggeriments sobre els canvis que s’haurien de fer en l’Església”. Informa que “s’espera un document pontifici que reculli i validi les principals aportacions”, que “juntament amb els missatges que sorgeixin de la JMJ de Panamá constituïran un material molt útil per la reflexió al llarg de l’any 2019 que hem començat”. Finalment, demana que “acudim confiadament als sacraments, que són canals de la gràcia que, com el de Panamá, faciliten la nostra navegació per la vida”.

El **cardenal Joan Josep Omella** diu que “segons l’Oficina de les Nacions Unides contra les Drogues i el Crim Organitzat, hi ha diverses formes d’explotació humana que vulnereu els drets fonamentals de les persones: la mendicitat, els matrimonis forçats o fraudulents, el tràfic d’òrgans” però que “l’explotació sexual, conjuntament amb l’explotació laboral, és la més estesa”. Afirmar que “la prostitució i el turisme sexual són el segon negoci del món pels diners que mou, després del tràfic de drogues, segons l’Oficina de les Nacions Unides” i que “tristament hi ha un gran silenci sobre aquest gran drama que afecta directament moltes persones, però que, en realitat, afecta també tota la societat”. Diu que “a la ciutat de Barcelona, el 90% de les dones que exerceixen la prostitució són immigrants, la majoria víctimes potencials del tràfic d’éssers humans” i que “moltes malviuen pels carrers, les carreteres i els pisos de tota la ciutat, on es fa encara més difícil l’accés i la detecció d’explotació”. Malgrat aquesta crua realitat, vol destacar i agrair “la gran tasca que fan, de manera discreta i tenaç, les entitats d’Església especialitzades a atendre aquest col·lectiu, com és el cas de la congregació de les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor i les Germanes Adoratrius” que “treballen per la construcció d’espais d’acollida, de protecció i de promoció humana que afavoreixin l’autonomia, la llibertat, realització personal i integració a nivell social i laboral d’aquestes germanes nostres”. Finalment, destaca que “cal que aquesta realitat silenciada ens sacsegi i commogui” i ens convida a fer “que les víctimes de qualsevol tipus d’explotació no visquin més en la foscor” i a donar-los “llum i esperança”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “entenem que la nostra fe resulti escandalosa per a molts “benpensants” actuals, com ho ha estat en el passat”, “un escàndol que per alguns és motiu de no creure i per a uns altres una raó de creure”. Assegura que els cristians “celebrem el fet que no tenim ulls, sinó per a un individu, un sol ésser humà, en qui reconeixem tota la Veritat, tot el Bé i tota la Bellesa” i proclamem “que Jesucrist, aquella persona concreta, que va existir visiblement fa dos mil anys, és la salvació del món sencer”. Admet que “està molt generalitzada la creença que no és possible una única veritat, acceptable per tothom, que salvi qualsevol criatura de qualsevol temps o lloc”. Destaca que “la nostra mirada segueix fascinada per Jesucrist” i que “la mirada dels cristians no hi contempla una idea, ni un líder seductor, ni un cap opressor. Descobreix una persona viva en la qual s’ha vessat tot l’amor de Déu, perquè des d’Ell aquest amor es reparteixi a tots els racons del món”. I acaba dient que “com afirmava un gran teòleg catòlic, segons la nostra fe, la Veritat és simfònica: una bellíssima

pluralitat de colors i sons, harmonitzats, des d'una única Veritat: Jesucrist”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, vol referir-se a l'escola, un dels àmbits que dedica els seus esforços a l'educació. Diu que l'escola és “una institució tremendament important per a la societat i, per suposat, fonamental per a nens i joves” i que entén per escola “en un sentit ampli, des dels primers nivells fins als nivells universitaris”. Afirmar que “no podem oblidar que la institució escolar és el lloc de la cultura, de la ciència i de l'art i afecta a tots els continguts del saber humà que hem rebut de les generacions anteriors per a què, amb esforç i dedicació, pugui ser transmès als següents grups humans”. Se centra a tractar els nivells educatius no universitaris. Diu que “totes les famílies estan implicades i sempre existeix inquietud quan l'escola no respon al que cadascú tenia programat”, que “en l'actualitat, la nostra societat ha aconseguit universalitzar l'ensenyament fins a límits realment valuosos” i que “això és motiu de congratulació”. Així mateix, diu que “tothom té una plaça escolar fins als setze anys”. Recorda que “en aquests últims mesos s'han multiplicat les notícies sobre l'ensenyament, des dels comentaris de les més altes autoritats educatives fins a les indicacions de qualsevol director de centre”, que “és un tema que apassiona i que, moltes vegades, enfronta a diferents grups humans per les seves conviccions ideològiques, religioses o culturals”. Finalment, reconeix que “dóna la impressió que l'escola és un lloc de lluita i de consecució de quotes de poder”, i que “qualsevol es troba capacitat per donar la seva opinió, es considera un expert, tant o més que el professional”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que “fa poc hem viscut les festes de Nadal, Cap d'Any i Reis”, unes festes que “cada vegada, ens impulsen més al consumisme, a oblidar-nos de les preguntes més importants: Quin sentit té la vida? Cap on anem? És possible la felicitat? Què hi ha després de la mort?”. Diu que “més de 40 milions de persones d'arreu del món han cercat la resposta d'aquestes preguntes en el curs Alpha i les han trobades i això els ha canviat la vida”. Diu també que “això, a petita escala, també està passant al nostre bisbat”, ja que “fa nou anys que organitzem aquest curs i, a poc a poc, està renovant les nostres parròquies fent que cada dia esdevinguin comunitats més vives, orants, fraternes i evangelitzadores”. Informa que “el curs Alpha és un conjunt de trobades entorn d'un sopar, en un ambient agradable i distès, que inclou una xerrada i un espai de debat on tothom pot dir el que pensa, sempre en un clima de respecte i llibertat”. Finalment, ens convida a que “el proper dia 7 de febrer convideu algun fill o net a un dels sopars de presentació en alguna de les parròquies que enguany organitza un curs Alpha” i a no deixar perdre aquesta oportunitat, ja que “qui sap si els que més estimeu i, fins i tot, vosaltres mateixos trobareu resposta a una de les poques preguntes que val la pena trobar-hi resposta: quin sentit té la vida?”.